

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobkyně: **Česká muzika spol. s r. o., IČ 260 24 080**
sídlem Křenovice Dubné
zastoupena advokátem Mgr. Tomášem Bejčkem
sídlem Dukelských hrdinů 12, Praha 7

proti
žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, Praha 6 – Bubeneč

za účasti osob zúčastněných na řízení:

- 1) **S.C.TEMATIC CABLE S.R.L.**
sídlem Strada Calasiolor 15, Oradea, Rumunsko
- 2) **Tematik Kábel Kft.**
sídlem Marvány u. 17, Budapest, Maďarsko

zastoupeny patentovým zástupcem Mgr. Jaroslavem Švestkou,
sídlem U Průhonu 5, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2018 č. j. O-490052/D17093916/2017/ÚPV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen žalovaný) označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo k rozkladu osob zúčastněných na řízení změněno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen Úřad) o zamítnutí návrhu na prohlášení kombinované ochranné známky č. 325389 v provedení

za neplatnou, jejímž vlastníkem je žalobkyně.

2. Prvostupňovým rozhodnutím Úřadu byl zamítnut návrh navrhovatelů - společností S.C.TEMATIC CABLE S.R.L. a Tematik Kábel Kft. (zde osob zúčastněných na řízení) na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. g) a písm. k) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o ochranných známkách) s tím, že se navrhovatelům (osobám zúčastněným na řízení) nepodařilo prokázat, že by jimi namítané slovní označení „Sláger TV“ získalo v České republice rozlišovací způsobilost větší než místního dosahu. Rovněž návrh dle § 7 odst. 1 písm. k) citovaného zákona Úřad shledal nedůvodným, neboť nebylo možné dovodit ani nedobrou víru vlastníka napadené ochranné známky ani dotčenost práv prvního či druhého navrhovatele k datu podání přihlášky napadené ochranné známky.
3. Proti rozhodnutí Úřadu podali navrhovatelé rozklad, v němž k důvodům jimi uplatněným dle § 7 odst. 1 písm. g) citovaného zákona rozporovali závěr Úřadu o tom, že jimi namítané slovní označení „Sláger TV“ nesplňuje podmínky zápisné způsobilosti. Uvedli, že nebylo na místě požadovat po navrhovatelích doložení rozlišovací způsobilosti, zvláště když od září 2009 byla českým divákům k dispozici v rámci satelitních televizních platforem maďarská hudební stanice „Nóta TV“, v jejíž součásti byl pravidelný hudební program „Sláger TV“, který byl vysílán ve sledovaných, velmi atraktivních časech televizní stanice a „Nóta TV“ byla dostupná velkému počtu českých domácností, takže téměř všichni uživatelé satelitních platforem se mohli s touto stanicí a programem setkat. Žádná reklamní či propagační kampaň k těmto kanálům nebyla potřebná. Nezapsané označení „Sláger TV“ bylo užíváno celostátně, a proto nemohlo mít pouze místní dosah. Navrhovatelé dále měli v rozkladu současně za to, že Úřad pochybil i v případě posuzování druhého důvodu pro prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou dle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, neboť nesprávně posoudil celý kontext situace předcházející podání přihlášky napadené ochranné známky, zejména smlouvu o spolupráci se žalobcem a programové schéma kanálu „Nóta TV“.
4. O podaném rozkladu bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného, jímž bylo prvostupňové rozhodnutí Úřadu změněno tak, že napadená ochranná známka byla prohlášena za neplatnou s účinky ex tunc v celém rozsahu, z důvodů uvedených v ustanovení § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

5. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel ze zjištění, že napadená kombinovaná ochranná známka v provedení

- byla do rejstříku zapsána dne 6. 6. 2012 s právem přednosti ze dne 7. 11. 2011 pro seznam výrobků a služeb zařazených do tříd: 9, 16, 35, 38, 39 a 41 Mezinárodního třídění výrobků a služeb. Žalovaný vyšel z podkladů, které předložili v řízení před Úřadem navrhovatelé, a to z dokladů označených žalovaným pod čísly 1-17 a dále konstatoval, že navrhovatelé do řízení o podaném rozkladu dodali ještě rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví Slovenské republiky ze dne 23. 10. 2017 o prohlášení slovenské ochranné známky vlastníka č. 233118 v kombinovaném provedení „Šlágr TV“, jejímž vlastníkem byla rovněž žalobkyně za neplatnou. Žalovaný dále vyšel ze zjištění, že vlastník napadené ochranné známky předložil do řízení před Úřadem doklady čítající 5 stran s grafickými údaji o sledovanosti, mj. i českého televizního kanálu „Šlágr TV“ v lednu 2016 a 4 strany s grafickými údaji o sledovanosti téhož kanálu v prosinci 2013.
6. Žalovaný na základě tvrzení navrhovatelů a vlastníka napadené ochranné známky a předložených dokladů dospěl k závěrům, že první navrhovatel (rumunská společnost S. C. TEMATIC CABLE S.R.L.) byl prokazatelně k datu 1. 9. 2009 vlastníkem vysílacích práv k televiznímu kanálu „Nóta TV“ a byl odpovědný za obsah televizního programu tohoto kanálu. Druhý navrhovatel (maďarská společnost Tematik Kábel Kft.) byla přihlašovatelem a vlastníkem maďarské ochranné známky v kombinovaném provedení „Sláger TV“, jenž byla zapsána dne 7. 7. 2010 s právem přednosti od 20. 11. 2009, přičemž následující den, dne 21. 11. 2009, druhý navrhovatel poskytl prvnímu navrhovateli licenci k zapsané ochranné známce a současně jako majitel nezapsaného namítaného slovního „Sláger TV“ udělil prvnímu navrhovateli právo jej užívat. První navrhovatel se tedy stal osobou oprávněnou užívat obě popsaná označení. Z dalších dokladů, jejichž obsah žalovaný v napadeném rozhodnutí konkrétně hodnotil, žalovaný dovodil užívání namítaného nezapsaného označení „Sláger TV“ v grafickém provedení v období před podáním přihlášky napadené ochranné známky. Zhodnotil, že významným dokumentem pro posouzení zápisné způsobilosti napadené ochranné známky je Smlouva o spolupráci uzavřená dne 1. 12. 2011 (dále jen „Smlouva“) mezi vlastníkem a prvním navrhovatelem, který touto Smlouvou převedl na vlastníka služby související s programovou nabídkou televizního kanálu „Nóta TV“, tedy i programové nabídky související s tímto televizním kanálem, tj. i programu „Sláger TV“. Žalovaný pojednal o tom, že Smlouva o spolupráci je významným dokumentem, který představuje vyvrcholení dlouhotrvajícího procesu vyjednávání mezi účastníky řízení s tím, že text této Smlouvy byl formulován ještě před zářím 2011 při zahájení televizního vysílání daného kanálu i před podáním přihlášky napadené ochranné známky. Z hlediska obsahu Smlouvy, v níž se strany dohodly, že vlastník bude pro prvního navrhovatele poskytovat i služby, týkající se programového schématu a další specifikované služby v rámci obsahového zaměření programu televizního kanálu, žalovaný dovodil, že vlastník byl s existencí názvu televizního programu „Sláger TV“ obeznámen již před podáním přihlášky napadené ochranné známky, neboť je třeba vzít v úvahu délku a náročnost jednání mezi vlastníkem a navrhovateli trvajícího téměř 2

roky v období let 2010 až 2011, složitost předmětů jednání i předpokládanou obsahovou náplň. Žalovaný také shledal, že spotřebitelé v České republice jako diváci televizního kanálu „Nóta TV“ se mohli střetnout s namítanými nezapsanými označeními „Sláger TV“ ve slovní i grafické podobě, neboť v České republice bylo vysílání televizního kanálu „Nóta TV“ zahájeno satelitním vysíláním v testovacím provozu ode dne 1. 1. 2009. Nicméně ke kontaktům vlastníka s prvním navrhovatelem došlo v roce 2010, kdy mezi nimi byla zahájena obchodní jednání a důkazem o tom, že vlastník byl obeznámen s existencí některého z namítaných nezapsaných označení, je klíčový doklad č. 11, tj. právě uvedená Smlouva o spolupráci, neboť povinnosti vlastníka se týkaly především otázek souvisejících s televizními programy pro televizní kanál „Nóta TV“. Žalovaný odkázal na konkrétní povinnosti vlastníka v rámci koncipované činnosti zaměřené na tvorbu programů a uvedl, že pokud se vlastník seznámil s programovou nabídkou televizního kanálu „Nóta TV“, což je logické, musel zaznamenat i pořad s názvem „Sláger TV“. Z obsahu ujednání Smlouvy žalovaný dospěl k závěru, že vlastník měl v době před podáním přihlášky napadené ochranné známky povědomí o navrhovatelích, jejich činnosti i označeních, k nimž uplatňují práva, konkrétně k nezapsanému označení – názvu televizního programu ve znění „Sláger TV“ a v grafickém provedení „SLÁGER TV“. Žalovaný odmítl, že by k vytvoření napadené ochranné známky, jenž má s namítanými označeními identický význam i slovosled a navíc se týká stejného segmentu trhu (s televizními programy a vysíláním) došlo jen náhodně a nezávisle na označení užívané navrhovatelem. Okolnosti nasvědčují tomu, že vlastník si napadenou ochrannou známku s ohledem na okruh zapsaných výrobků a služeb a podobný okruh spotřebitelů, tj. diváků, přihlásil s cílem realizovat stejně nebo velmi podobně zaměřený televizní kanál, jakým byl v době podání její přihlášky kanál „Nóta TV“. Žalovaný porovnal napadenou ochrannou známku s namítanými označeními a považoval za nepravděpodobné, že by různé subjekty zpracovaly tatáž dvě slova skoro do identické podoby bez vědomí existence označení jednoho z nich.

7. Žalovaný nad rámec posouzení dospěl k závěru, že podáním přihlášky napadené ochranné známky byla dotčena práva prvního navrhovatele k užívání namítaných nezapsaných označení v lednu 2015, což vyplývá z dokladu č. 14, byť tento doklad časově spadá do doby přibližně 4 let po podání přihlášky napadené ochranné známky. Nicméně z něj lze usoudit na neetické jednání vlastníka, který na základě práva nabytého v nedobré víře vystoupil proti osobě prvního navrhovatele, aby mu bránil v užívání označení „Sláger“ jako názvu hudebního kanálu.
8. Dle žalovaného všechny zjištěné okolnosti nasvědčují tomu, že vlastník ve smyslu § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách nepodal přihlášku této známky v dobré víře, čímž byli oba navrhovatelé dotčeni ve svém právu k užívání namítaných nezapsaných označení. Žalovaný neshledal pro jednání vlastníka žádné ospravedlňující důvody, a proto změnil rozhodnutí Úřadu v části posouzení návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

9. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že Úřad ve svém rozhodnutí nezohlednil všechna relevantní kritéria, kterými by se měl zabývat dle judikatury Nejvyššího správního soudu (např. sp. zn. 1 As 3/2008 a sp. zn. 7 As 151/2012) především tím, zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci práva k označení jiné osoby, zda

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

přihlášením ochranné známky přihlašovatelem došlo k poškození této osoby a zda neexistuje důvod, který by jednání přihlašovatele ospravedlnil. Tato relevantní hlediska stanovil i Soudní dvůr Evropské unie, na jehož rozhodnutí žalobkyně poukázala.

10. Žalobkyně především upozornila na skutečnost, že právo ochranných známek je ovládané zásadou teritoriality, když na území České republiky požívají ochrany pouze označení platně registrovaná u Českého úřadu průmyslového vlastnictví nebo Mezinárodních institucí pro území Evropské unie. Pro věc tedy není tedy relevantní ochranná známka navrhovatele v kombinovaném znění „Slager TV“, která byla zapsána 7. 7. 2010. Navrhovatelé nepředložili důkaz o jejím užívání v České republice. Doklady navrhovatelů pro prokázání užívání namítaného označení „Sláger TV“ nepostačuje pro dokázání užívání označení ve větším než místním rozsahu, aby mohl nezapsané označení bránit zápisu nového označení, musí ho vlastník prokázat užíváním dosahující určité intenzity a kvality na příslušném trhu a musí být na tolik zavedené v povědomí relevantní spotřebitelské veřejnosti, že si jej spojují s konkrétní osobou a produkty vlastníka označení. Pouhá dostupnost videí, obsahujících označení „SLÁGER TV“ (v grafickém provedení) na kanálu Youtube dne 30. 9. 2011 (doklady č. 7) nepostačují k tomu, aby si spotřebitelé spojovali označení v nich užitá s osobou navrhovatele. Úřad postavil své rozhodnutí na naprosto nedostačujících důkazech. K těm náleží i e-mailová komunikace, která proběhla mezi žalobkyní a navrhovatelem, kde o programu „Sláger TV“ není žádná zmínka, stejně jako ve Smlouvě o spolupráci ze dne 7. 12. 2011. Žalobkyně tvrdí, že obsahem plánované spolupráce mezi ní a navrhovatelem bylo vytvoření českého obsahu kanálu „Nóta TV“ pro české spotřebitele od programu odlišného od vysílání v Maďarsku. Tento program měla žalobkyně sestavit pro navrhovatele. Žalobkyně tedy neměla zapotřebí se s programem navrhovatele seznamovat. Předmětem smlouvy bylo vytvoření nového obsahu pro území České republiky.
11. Žalobkyně namítá, že Úřad nesprávně, bez jakýchkoliv podkladů posuzuje povahu jednání mezi žalobkyní a navrhovatelem a vyvozuje z něj nesprávné závěry. Smlouva byla podepsána až v prosinci 2011 a nikdy se nerealizovala. První relevantní faktor, který má Úřad zkoumat při zjišťování dobré víry z hlediska vědomosti přihlašovatele o existenci staršího podobného nebo totožného označení Úřad vyhodnotil pouze na základě vlastního uvážení a bez relevantních důkazů. Nadto ochranná známka žalobkyně je zapsána jako kombinovaná. Namítané označení navrhovatele je zcela odlišné od napadené ochranné známky. Slovo „Šlágr“ je slovo označující druh služby popisného významu, a je tedy nutné jej posuzovat v celku i s grafickým prvkem, který zajišťuje rozlišovací způsobilost. Relevantní rozlišovací způsobilost pak získala žalobkyně pro sebe v České republice v důsledku vlastního nezávislého intenzivního užívání nijak nespojeného s navrhovatelem.
12. K druhému relevantnímu hledisku, kterým je dotčení na právech přihláškou ochranné známky, žalobkyně poukázala na úsudek žalovaného, že k dotčení práv navrhovatelů došlo v lednu 2015 výzvou navrhovatelů ke zdržení se vysílání televizního kanálu „Šláger TV“. Zaslání výzvy není možné považovat za dotčení práv navrhovatelů, neboť žalobkyně od února roku 2012 provozuje televizní kanál s označením „ŠLÁGR TV“, které jako ochranná známka pro ni získalo dobré jméno. Nadto tvrzené dotčení práv navrhovatelů bylo nutné posuzovat v době podání přihlášky.
13. Žalobkyně poukázala na to, že ochranná známka s dobrým jménem je známkou natolik silnou, že odlišují jejího vlastníka od jiných osob bez ohledu na poskytované výrobky nebo služby. Dobrá pověst napadené ochranné známky byla doložena údaji o sledovanosti

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

televizního kanálu žalobkyně. Z důvodu toho, že označení „Šlágr TV“ je důvěrně známo českým spotřebitelům a spojováno výhradně s osobou žalobkyně, přejmenoval navrhovatel svůj televizní kanál z původního „Nóta TV“ na „Sláger TV“. To naopak vzbuzuje dojem, že chtěl neoprávněně zneužít dobrého postavení napadené ochranné známky žalobkyně jen proto, že žalobkyně v momentě, kdy její televizní kanál začal užívat stejný název, bránila svá práva zasláním výzvy navrhovateli ke zdržení se užívání označení „Sláger TV“ na území České republiky v roce 2015. Úřad toto jednání žalobkyně vytrhl z kontextu událostí a přisoudil mu zcela mylný význam.

14. Žalobkyně má za to, že předložila soudu argumenty prokazující pochybení žalovaného při hodnocení důkazů při nesprávném výkladu aplikace zákona o ochranných známkách a nesprávném vyvozování právních závěrů.
15. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

16. K námitce žalobkyně, dovolávající se zásady teritoriality v právu ochranných známek, žalovaný upozornil, že napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí Úřadu a výrok rozhodnutí opřel o § 32 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve spojení s § 7 odst. 1 písm. k) nikoliv písm. g) zákona o ochranných známkách. Pro posouzení nedobré víry není rozhodující intenzita užívání nezapsaného označení na území ČR, jak ji požaduje § 7 odst. 1 písm. g) zákona. Důležité je, že nezapsané označení na území ČR užíváno bylo, což je zřejmé z dokladů č. 4 a 5, a vlastník napadené ochranné známky věděl o starším právu jiné osoby na shodné nebo podobné označení nebo o něm na základě všech okolností vědět mohl (zejména doklad 11 a 12). Co se týká starší maďarské ochranné známky č. 200674 druhého navrhovatele, žalovaný netvrdil, že by tato ochranná známka nebo nezapsané označení v této podobě bylo užíváno na území ČR, ale zdůraznil nápadnou podobnost ztvárnění napadené ochranné známky se starší maďarskou ochrannou známkou druhého navrhovatele, a tuto okolnost vzal rovněž v úvahu při rozhodování o (ne)dobré víře vlastníka napadené ochranné známky.
17. K námitce žalobkyně o nedostačujících důkazech ohledně vědomosti vlastníka o starším právu navrhovatele na nedostačujících důkazech a obsahové i časové irelevanci Smlouvy a e-mailové komunikace žalovaný uvedl, že pečlivě přezkoumal rozhodnutí orgánu prvního stupně řízení, když znovu posoudil předložené doklady i tvrzení účastníků. Za stěžejní doklad považuje žalovaný doklad č. 11 (smlouva), jehož podrobný rozbor provedl na straně 19 až 22 napadeného rozhodnutí, a doklad č. 12 (e-mailová korespondence). Žalovaný poukázal na text článků Smlouvy, z nichž vyplývají povinnosti vlastníka související se získáváním náplně televizních programů a koncepcí programů a poradenství prvnímu navrhovateli. Takto koncipovaná činnost, zaměřená na tvorbu programů, podle žalovaného vyžadovala, aby se vlastník seznámil s dosavadní programovou náplní a skladbou televizního kanálu „Nóta TV“, aby na ni mohl případně navázat, udržet či zdokonalit úroveň její kvality či provést nějaké změny (např. ve formátu některých pořadů apod.). Přitom se logicky musel seznámit se stávající nabídkou pořadů, jak je např. prezentována na dokladech č. 6, příp. č. 13. Z těchto dokladů je zřejmé, že pořad s názvem „Sláger TV“ byl na jmenovaném televizním kanále vysílán minimálně jednou denně, spíše však dvakrát, a to každý den v tzv. prime time (v daném případě v podvečer a večer), tedy

ve vysílacím čase, u něhož se předpokládá největší divácká sledovanost. Při dlouho probíhajících jednáních se vlastník bezpochyby seznámil s obsahem televizního vysílání kanálu „Nóta TV“, který byl ve Smlouvě vymezen v čl. 2.5, vlastník souhlasil s tím, že nebude používat označení ve svém korporátním nebo obchodním jméně. Citovaný článek se podle žalovaného vztahuje i na názvy či loga pořadů vysílaných na televizním kanálu „Nóta TV“, na něž první navrhovatel uplatňuje i jiná práva. Do tohoto vymezení lze zařadit název a loga televizního programu/pořadu „Sláger TV“. V případě interpretace čl. 4.4 Smlouvy žalovaný přisvědčil tomu, že svým zněním nepostihuje názvy jednotlivých pořadů a programů vysílaných na televizním kanálu „Nóta TV“, avšak dle čl. 13.1.3 Smlouvy, ve kterém vlastník prohlásil a zaručil se, že nezíská vlastnická nebo jiná práva na jména či označení související s televizním kanálem prvního navrhovatele, na něž tento navrhovatel právoplatně uplatňuje vlastnická či jiná práva, tedy právo užívání udělené od druhého navrhovatele, (viz doklad č. 9), vlastník se i s ohledem na znění čl. 13.1.3 měl a mohl seznámit, na jaká označení související s uvedeným televizním kanálem uplatňuje navrhovatel právo.

18. Rovněž z e-mailové korespondence, která předcházela uzavření Smlouvy i podání přihlášky napadené ochranné známky, lze usuzovat na vědomost žalobce o nezapsaném označení navrhovatele.
19. K námitce posouzení dotčení práv navrhovatele pro zjištění absence dobré víry u přihlášky ochranné známky a k tomu, že k projevu dotčení práv navrhovatelů došlo až v lednu 2015, žalovaný uvedl, že navrhovatel splnění všech podmínek ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách prokázal. Žalovaný posoudil nejen Smlouvu a e-mailovou korespondenci, ale vzal v úvahu všechny dokumenty a okolnosti případu, zejména vzájemnou spolupráci a jednání předcházející uzavření předmětné smlouvy. Žalovaný má z těchto podkladů za prokázané, že žalobkyně věděla o existenci nezapsaného označení i ochranné známky navrhovatele a přihlášku podala z důvodu, aby na nich parazitovala a zasáhla tak do práv navrhovatele a způsobila mu újmu. Další z podmínek, kterou je třeba splnit, je, že vlastník jedná nepoctivým způsobem a je si nepoctivosti svého jednání vědom nebo si měl, s ohledem na všechny okolnosti, této nepoctivosti vědom být. Žalobkyně si napadenou ochrannou známku s ohledem na okruh zapsaných výrobků a služeb přihlásila s cílem realizovat stejně nebo velmi podobně zaměřený televizní kanál, jakým byl v době podání její přihlášky kanál „Nóta TV“. Napadenou ochrannou známku užívá od roku 2012 pro vysílání programů, jejichž obsahová náplň koresponduje s programy, které měla podle Smlouvy poskytovat právě pro televizní kanál „Nóta TV“. Jednání žalobkyně, které vyústilo v podání přihlášky napadené ochranné známky (dne 7. 11. 2011), naplňuje znaky jednání v nedobré víře.
20. I podmínku, že podanou přihláškou byl navrhovatel dotčen ve svých právech, považuje žalovaný za splněnou. Žalobkyně nerealizovala uzavřenou Smlouvu a napadenou ochrannou známkou pojmenovala svůj vlastní televizní kanál s velmi podobným zaměřením, jako byl kanál navrhovatele „Nóta TV“ s programem „Sláger TV“. Z toho lze vysledovat záměr žalobkyně omezit možnost prvního navrhovatele etablovat se pod svým starším označením na trhu hudebně folklórních televizních kanálů v České republice. Žalovaný si je vědom, že výzva žalobkyně ze dne 12. 1. 2015 časově spadá až do doby přibližně čtyř let po podání přihlášky napadené ochranné známky a tří let po jejím zápisu, lze však z něj usoudit na pokračující neetické jednání žalobce. Ten totiž na základě práva nabytého v nedobré víře vystoupil proti osobě prvního navrhovatele, aby mu bránil v

užívání označení „Sláger“ (jako názvu hudebního programu), ačkoliv se sám s tímto označením setkal již dříve při obchodních jednáních s prvním navrhovatelem, na jejichž základě si sám podobné označení přihlásil k ochraně.

21. K námitce žalobkyně, že na rozvoj a sledovanosti televizního kanálu s označením „Šlágr TV“, který provozuje od února roku 2012, vynaložila nemalé úsilí a finanční obnos a napadená ochranná známka tak získala dobré jméno, žalovaný uvedl, že předmětem posuzování podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona není dobré jméno napadené ochranné známky a ani v souvislosti s posuzováním nedobré víry nemůže být případné získání dobrého jména napadené ochranné známky ospravedlňujícím důvodem. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí hovořil o výzvě z roku 2015, tak pouze jako o jednom z podkladů pro jeho úsudek o pokračujícím neetickém chování žalobce.
22. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

V. Osoby zúčastněné na řízení

23. V řízení o žalobě žalobkyně uplatnili práva osob zúčastněných na řízení oba navrhovatelé vystupující v řízení před Úřadem průmyslového vlastnictví jako osoby namítající neplatnost napadené ochranné známky. K žalobě nezaslali žádná vyjádření a účastnili se až jednání před soudem.

VI. Jednání před soudem

24. Zástupce žalobkyně při jednání obhajoval, že přihláška napadené ochranné známky nebyla podána v nedobré víře. Poukázal na zásadu teritoriality ve známkovém právu, která znamená, že stejné ochranné známky mohou být zapsány pro zcela odlišné subjekty na různých územích. Ochranná známka byla přihlášena v situaci, kdy probíhala různá jednání s navrhovatelem, avšak ze žádného důkazu nevyplývá, že by si žalobkyně byla vědoma užívání označení druhou obchodní stranou. Závěry vyvozené žalovaným jsou spekulativní, neboť nelze vycházet z toho, že při obchodních jednáních si smluvní partner zjistí, jaké programy druhá strana vysílá. I kdyby tomu tak bylo, tak jednání žalobkyně nebylo nepoctivé a nezpůsobovalo dotčení na právech navrhovatele, a to právě z důvodu zásady teritoriality ve známkovém právu, kdy tato zásada má zaručit, že vlastník ochranné známky vyvíjející určitou obchodní činnost na území si za tím účelem může na území chránit označení, pokud zahraniční obchodník na území nevyvíjí svou činnost a nemá zde své zájmy. Své označení na území České republiky navrhovatelé neužívali ani neprokázali úmysl jej zde užívat. Dotčení na právech navrhovatelů nelze dovodit ani z argumentace žalovaného, jíž žalovaný podpořil úsudek o nedobré víře s poukazem na jednání žalobkyně až v době cca 3-5 let po podání přihlášky ochranné známky, neboť dotčení na právech je třeba prokázat k době podání přihlášky ochranné známky. V závěrečném návrhu zástupce žalobce doplnil, že u názvu „Slager TV“ nešlo o název programu zvláště významného a žalobkyně sama měla sestavit programovou nabídku.
25. Zástupkyně žalovaného uvedla, že není možno souhlasit s argumentací žalobkyně ohledně zásady teritoriality, ostatně jak bylo již uvedeno ve vyjádření k žalobě. Zásada teritoriality nemůže převážet důvody nedobré víry a nemůže převážet celou situaci, která ohledně užívání označení vznikla. V dané věci byly splněny a navrhovateli prokázány podmínky důvodu dle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách. Zástupkyně žalovaného odmítla, že by žalobkyně nevěděla o užívání označení navrhovatele, neboť z předložených

dokumentů vyplynul průběh jednání o spolupráci v rámci provozování televizního kanálu „Nóta TV“ a jeho programů, jejichž součástí byl i hudební program „Slager TV“, a zástupce žalobkyně se výslovně při jednání o Smlouvě a i podpisem Smlouvy zavázal, že umožní vysílání a nezíská veškerá označení, které bylo součástí programů na kanálu „Nóta TV“, tedy i předmětného označení pro sebe. Žalobkyně však předtím, než byla Smlouva podepsána, si přihlásila téměř shodné označení, a tím získala nespravedlivou výhodu, kdy má možnost zamezit užívání práv navrhovatele, neboť navrhovatel již provozoval internetové vysílání i na území České republiky. V závěrečném návrhu zástupkyně žalovaného setrvala na to, že nedobrá víra, nepoctivý úmysl i nespravedlivá výhoda byly prokázány, a toto nelze ospravedlnit ani zásadou teritoriality

26. Zástupce osob zúčastněné na řízení odmítl argument žalobkyně, že neměla vědomost o výrazném programu s názvem „Slager TV“ vysílaném navrhovatelem, popřel jako nesmyslný vzhledem k tomu, že žalobkyně měla právě v rámci Smlouvy zajišťovat týdenní programové schéma pro navrhovatele, a proto se musela odrazit od programového schématu navrhovatele. K námitce zásadou teritoriality zástupce odkázal na platnost této zásady v režimu ochranných známek, avšak v této věci šlo využití označení, přičemž označení „Slager TV“ bylo užíváno na území České republiky v rámci digitálního vysílání a, tento program byl na území ČR dostupný, byť nemusel být dostupný ve velkém rozsahu. Navrhovatelé byli zcela jistě dotčení na svých právech neboť nemohli přenášet konkrétní televizní program na jiné uživatele.
27. K dotazu soudu, z jakých důvodů se Smlouva o spolupráci následně nerealizovala, žádný ze zástupců účastníků i osoby zúčastněné na řízení takovou informaci neměl.
28. Soud při jednání rozhodl o návrzích důkazů uplatněných v podané žalobě tak, že tyto důkazy neprovedl. Zčásti proto, že jde o listiny, jež jsou součástí správního spisu a zčásti – u listin, dle žalobkyně prokazujících sledovanost kanálu žalobkyně a dobrého jména a pověst její ochranné známky, proto, že tyto tvrzené okolnosti nejsou relevantní pro podstatu sporu.

VII. Posouzení věci městským soudem

29. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v rozsahu žalobních námitek.
30. Žaloba není důvodná.
31. V souzené věci soud předesílá, že důvody neplatnosti napadené ochranné známky dle napadeného rozhodnutí, byly shledány toliko v uplatněném námitkovém důvodu dle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, což se projevilo ve změně rozhodnutí správního orgánu 1. stupně. Žalovaný k rozkladovým námitkám navrhovatelů oproti závěru Úřadu shledal tento námitkový důvod ve všech jeho podmínkách za splněný. Proto námitka žalobkyně zásadou teritoriality, související s prokazováním užívání namítaného označení na území České republiky v nadmístním dosahu ve smyslu § 7 odst. 1 písm. g)

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

zákona a dále i žalobkyní zmiňované rozsudky, které se netýkají posuzování nedobré víry, nejsou pro řízení relevantní. Žalovaný rozhodnutí orgánu prvního stupně řízení v části týkající se hodnocení návrhu uplatněného podle § 7 odst. 1 písm. g) nepřezkoumával z důvodů hospodárnosti, tedy ani zásady teritoriality v tom smyslu, zda by část televizního programu „Nóta TV“ byla dostupná v rámci satelitních nebo digitálních systémů vysílání na území České republiky ve větším než místním dosahu. Postačovalo, že naprosto prokazatelně a nepochybně právo užívání nezapsaného označení „Slager TV“ vzniklo navrhovatelům přede dnem přihlášky napadené ochranné známky. Tím byl dán i materiální předpoklad pro posouzení platnosti zápisu napadené ochranné známky dle ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, neboť šlo o kolizi nezapsaného staršího označení a již zapsané ochranné známky. Námitka žalobkyně zásadou teritoriality tedy nebyla případná, neboť existovalo již digitální vysílání kanálu navrhovatele na území České republiky a dále ani nemohla převážit okolnosti v dané věci zjištěné k důvodu neplatnosti zápisu napadené ochranné známky dle 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách.

32. Podle § 32 odst. 3 zákona o ochranných známkách v rozhodné době Úřad prohlásí ochrannou známku za neplatnou rovněž v řízení zahájeném na návrh osoby uvedené v § 7 a z důvodů v tomto ustanovení uvedených.
33. Podle § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách ve znění v rozhodné době přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen "námitky") tím, kdo je dotčen ve svých právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře.
34. Otázkou nedobré víry při přihlášce ochranné známky se správní soudy zabývaly již v řadě svých rozhodnutí. Při zjišťování, zda byla naplněna hypotéza § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách a zda tedy je dán důvod pro prohlášení příslušné ochranné známky za neplatnou, je nutné obecně posoudit několik podmínek. Za prvé, zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky (práva k označení) namítatele, dále zda přihlášením ochranné známky přihlašovatelem došlo k dotčení namítatele na jeho právech a konečně zda neexistuje důvod, který by jednání přihlašovatele ospravedlnil. V souladu s presumpcí dobré víry na straně přihlašovatele a s § 34 odst. 1 zákona o ochranných známkách leží důkazní břemeno ohledně prvních dvou skutečností na namítateli; jsou-li však skutečnosti prokazující zlou víru přihlašovatele namítatelem doloženy, musí případné důkazy prokazující naopak dobrou víru přihlašovatele předložit právě přihlašovatel. Při tom všem platí, že správní orgán musí vždy přihlédnout *i ke všem ostatním relevantním okolnostem případu*, které by mohly zlou víru vyvrátit nebo naopak potvrdit. Konečně, jak vyplývá z dikce § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, případnou zlou víru přihlašovatele je třeba posuzovat vždy k okamžiku podání přihlášky ochranné známky.
35. K námitce žalobkyně ohledně existence nedobré víry, zejména, že vědomost žalobkyně o starším právu navrhovatelů žalovaný vyhodnotil bez relevantních důkazů, městský soud předesílá, že Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi vychází z toho, že dobrá víra je vnitřním psychickým stavem (subjektivní přesvědčením) a není a ani sama o sobě nemůže být předmětem dokazování a usuzuje se na ni pouze z vnějších okolností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 3/2008 - 195, v němž ostatně vytýčil k úvaze i jednotlivé podmínky ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách). Podobně i Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ve věci Chocoladefabriken Lindt &

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Sprüngli AG zdůraznil, že „úmysl přihlašovatele v rozhodné době je subjektivním prvkem, který musí být určen na základě objektivních okolností projednávaného případu“.

36. Nejvyšší správní soud rovněž judikoval, že uplatnění námitky dle § 7 odst. 1 písm. k) zákona není podmíněno vlastnickým právem k již zapsané ochranné známce, smyslem cit. ustanovení je neumožnit zápis ochranné známky, pokud její přihlašovatel je veden úmyslem jednat způsobem, jež překračuje obvyklé obchodní zvyklosti a standard jednání soutěžitelů na relevantním trhu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu 7 As 59/2010-90). V dané věci byl namítatelem první navrhovatel, jemuž odvozeně, z licenční smlouvy s druhým navrhovatelem (doklad č. 9), svědčilo právo provozování televizního kanálu „Nóta TV“ a současně i právo užívání namítaného označení „Slager TV“ hudebního programu, jež tvořil pravidelnou a stabilní součást televizního vysílání na uvedeném kanálu. Navrhovatelé tedy v době před podáním přihlášky napadené ochranné známky a zejména následně první navrhovatel běžně užíval namítané označení ve spojení se svým jménem v obchodním styku v oblasti provozování televizního vysílání v rámci kanálu „NótaTV“ a to i s přesahem na území České republiky v systému satelitního, digitálního vysílání, dostupného divákům na území České republiky, což žalobkyně nerozporovala, neboť namítala toliko nízkou sledovanost a nízký rozsah intenzity vysílání v rámci důvodu dle § 7 odst. 1 písm. g) zákona. Uvedené skutečnosti ohledně práva užívání prvního navrhovatele, který vešel v obchodní jednání o spolupráci se žalobkyní s cílem vytvoření českého obsahu kanálu „Nóta TV“ i pro české spotřebitele na území České republiky jsou mezi účastníky řízení nesporné, vyplývají z podkladů předložených navrhovateli (doklad č. 5, 6 a 7 a 9) a ostatně i z obsahu žaloby.
37. Pro účely posouzení, zda žalobkyně byla či nebyla v době podání přihlášky ochranné známky v dobré víře bylo nezbytné z předložených důkazů zhodnotit, zda žalobkyně věděla, nebo vzhledem k okolnostem mohla či měla vědět o existenci práva užívání prvního navrhovatele k namítanému označení, tj. ve smyslu výše zmíněné patřičnosti úsudku z objektivních okolností, zda v době podání této přihlášky logicky mohla být takového užívacího práva znala.
38. Napadená ochranná známka byla zapsána do rejstříku ochranných známek dne 6. 6. 2012, s právem přednosti dne 7. 11. 2011 (den podání přihlášky napadené ochranné známky).
39. Stěžejními doklady předloženými navrhovateli v řízení před Úřadem na podporu jejich námitkového důvodu, jsou doklady označené č. 11 a 12, tj. kopie Smlouvy o spolupráci uzavřené dne 1. 12. 2011 mezi žalobkyní a prvním navrhovatelem, kterou tento navrhovatel převedl na žalobkyni služby související s programovou nabídkou televizního kanálu „NótaTV“ na území České republiky, a dále e-mailová korespondence z března a září 2011. Tyto doklady svědčí o kontaktech žalobkyně a prvního navrhovatele v průběhu roku 2011 před uzavřením Smlouvy a podáním přihlášky ochranné známky, které směřovaly k provozování televizního kanálu „Nóta TV“ na území České republiky a k ujednání vzájemných práv a povinností v souvislosti s vysíláním programů a jejich obsahovým zaměřením, a to již k datu září 2011. Uvedené doklady žalovaný po jejich obsahové i chronologické stránce zhodnotil podrobně na str. 17-22 napadeného rozhodnutí. Soud zdůrazňuje, že zejména e-mailová korespondence z března 2011 svědčí o dokončení smluvní přípravy, neboť zaznamenává rozhodnutí zástupce žalobkyně Smlouvu podepsat a zahájit vysílání, přičemž korespondence ze září 2011 již zaznamenává zorganizování schůzky ohledně spuštění kanálu „Nóta TV“. Časově následovalo již podání

příhlášky ochranné známky žalobkyně dne 7. 11. 2011, k podpisu Smlouvy došlo poté, dne 1. 12. 2011.

40. Z obsahu Smlouvy, k níž se zástupce žalobkyně vyjádřil již v březnu 2011 tak, že ji podepíše, a tedy musel znát její předmět a sjednané podmínky, vyplývá, že dle čl. 2.3.2 až 2.3.6 (předmět Smlouvy) a čl. 4.3 se povinnosti vlastníka týkaly především otázek souvisejících s televizními programy pro televizní kanál „Nóta TV“, tj. získávat a poskytovat hudební programy (hudební pořady, show, koncerty), dále navrhopvat programové schéma a jeho obsah (žánr), sestavovat a poskytovat týdenní programová schémata v elektronickém formátu. Žalobkyně jako partner měla také povinnost poskytovat poradenství prvnímu navrhovateli ohledně získávání televizních programů, jejich řazení při nasazování a v souvislosti se strategií jejich získávání. Žalobkyně dále také v čl. 4.4 výslovně potvrdila, že *veškerá práva duševního vlastnictví včetně stávajících a budoucích autorských práv, jakož i práv na značku, jména, loga a veškerá další práva, jež jsou a zůstanou svěřena společnosti Tematic (první navrhovatel), se vztahují výlučně k televiznímu kanálu*. Žalobkyně se dále v čl. 13.1.3 zavázala, že *nezíská vlastnická či jiná práva na jména, označení související s televizním kanálem společnosti Tematic, na něž společnost prvního navrhovatele uplatňuje vlastnická práva či jiná práva („Označení“)* a souhlasí s tím, že *nebude používat označení ve svém korporátním nebo obchodním jméně*.
41. Z dokladů č. 6 a 14, což jsou fotokopie televizních programů z období květen – červenec 2010 a tabulka denní programové struktury televizního kanálu „Nóta TV“ soud zjistil, že v těchto dokumentech je zmíněn hudební program Sláger TV, konkrétně v uvedené tabulce vždy v každodenním odpoledním a také večerním čase. I bez datace uvedené tabulky je zřejmé označení hudebního pořadu a nelze pochybovat o tom, že ve spojení s důkazem č. 6 byl tento pořad součástí programové nabídky kanálu.
42. Na základě uvedeného průkazu skutkového stavu věci soud považuje za zcela podloženou úvahu žalovaného, že se žalobkyně v procesu spolupráce na převzetí vysílání kanálu prvního navrhovatele na území České republiky a při úloze tvorby pořadů tohoto vysílání musela, resp. jistě měla seznámit s programovou nabídkou televizního kanálu „Nóta TV“ a vzhledem k častému a běžnému, každodennímu zařazování pořadu s názvem „Sláger TV“ musela zaznamenat i podobu a užívání tohoto označení prvním navrhovatelem. Je logické, že při tak déletrvající přípravě spolupráce na vysílání, kdy se předmět spolupráce týkal především programového schématu, obsahu a zejména hudebního žánru a pořadů, pak situace vyžadovala, aby se žalobkyně seznámila s programovou skladbou televizního kanálu, chtěla – li jej využít pro vysílání na území České republiky, a v programové nabídce jej převzít, případně na ni navázat či přetvořit.
43. Z uvedeného vyplývá, že úvaha žalovaného o vědomosti žalobkyně o užívání namítaného označení prvním navrhovatelem je zcela opodstatněná.
44. Ke znaku vědomosti však z hlediska úsudku o nedobré víře přistupují další okolnosti, které na základě již zmíněné soudní judikatury je třeba vzít za relevantní. Jednou z těchto okolností je přihláška ochranné známky po zahájení vysílání a časově předtím, než došlo k podpisu Smlouvy, další okolností je téměř shodná podoba napadené ochranné známky s namítaným označením, a to v obou prvcích ji tvořících „Šlágr TV“ (oproti „Slager TV“), jejímuž vzniku, resp. vytvoření lze jen stěží přiznat originalitu a nahodilost, bez vědomosti žalobkyně o namítaném označení. Soud nad rámec uvedených znaků nevěrohodnosti dobré víry posuzovaných žalovaným zmiňuje rovněž další skutečnost, kterou žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

rovněž nepřehlédli, spočívající v tom, že i přes delší přípravy k realizaci Smlouvy nedošlo, byť tato Smlouva byla uzavřena po dlouhém jednání o spolupráci a nikdo z účastníků ani z osob zúčastněných na řízení, a to ani k dotazu soudu nevyjevil, z jakého důvodu nebyla Smlouva naplněna. Uvedené proto může do celkového obrazu jednání žalobkyně vnášet rovněž dílčí pochybnost o vážnosti smluvního ujednání, a to spíše ze strany žalobkyně, když jen u ní je jediné znatelný přínos spolupráce – zápis obdobné ochranné známky. Byť pravé důvody ukončené spolupráce nejsou známy a mohou být jiné, přináší i tato skutečnost určité nejasnosti, zvláště, vedla-li k uzavření Smlouvy a k zahájení vysílání téměř roční spolupráce, tato spolupráce však nebyla reálně zúčastněna, ačkoliv z podkladů řízení nevyplývá nic, co by nasvědčovalo neshodám v procesu uzavírání Smlouvy.

45. K uvedenému soud poznamenává, že judikatura Soudního dvora Evropské Unie vyslovila, že existence určitého vztahu mezi stranami před podáním přihlášky ochranné známky před, během nebo po uzavření smlouvy může rovněž naznačovat, že přihlašovatel nejednal v dobré víře, pokud ten neosvědčí důvody, které jeho jednání ospravedlňují. Pokud žalobkyně v dané věci ani tuto záležitost proti důkazům navrhovatele neobjasnila tak, aby vyvrátila zjištění vyplývající z důkazů ohledně smluvního vztahu, pak okolnosti smluvního vztahu jsou indikátorem jednání přihlašovatele v nedobré víře (srov. obdobně rozsudek Tribunálu ve věci T-291/09, Pollo trupial CHICKEN ON THE GRILL).
46. Na základě uvedeného vzal soud za opodstatněný a důkazně podložený závěr žalovaného o nedobré víře žalobkyně při podání přihlášky ochranné známky když tento závěr byl učiněn zcela v souladu se stávající judikaturou, že dobrá či nedobrá víra jako vnitřní psychický stav nemůže být předmětem dokazování a je třeba na ni usuzovat z vnějších okolností. To žalovaný učinil postupem podle ust. § 50 odst. 4 správního řádu, podle kterého *„pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.“*
47. Námitka žalobkyně, že žalovaný postavil svůj závěr o nedobré víře na nedostatečných důkazech, tedy není důvodná.
48. Podle ust. § 7 odst. 1 písm. k) však není důvod neplatnosti ochranné známky spojen jen s prokázáním nedobré víry, ale zákon jako další podmínku uvádí, že ochrannou známku může z důvodu nedostatku dobré víry přihlašovatele napadnout pouze ten, kdo byl takovou přihláškou dotčen na svých právech. To znamená, že zde musí existovat i určitá újma na straně namítatele, resp. obráceně, určitá nespravedlivá výhoda na straně přihlašovatele způsobená právě přihlášením označení v užívání jiného.
49. I tato podmínka byla v dané věci splněna.
50. Žalovaný v rámci jednotlivých skutkových okolností ohledně jednání žalobkyně poukázal na využití téměř shodného (jen v počestlé formě) označení prvního navrhovatele žalobkyní, a to pro své služby na českém trhu a ve stejné oblasti trhu s lidovou hudbou. To prokazuje dotčení navrhovatele na jeho právech ke staršímu označení. Byť toto dotčení žalovaný v napadeném rozhodnutí samostatně nerozvedl, je naprosto zřejmé, že vzal v úvahu, že žalobkyně z aktu přihlášky ochranné známky získala určitou nespravedlivou výhodu oproti navrhovateli, kterému tak bylo zabráněno více se etablovat na stejném trhu nebo i jiném trhu se svým starším právem k označení, když už tak ostatně zčásti na trhu v české republice působil. Právo navrhovatele užívat své označení a uplatňovat jej do budoucna tak bylo omezeno nejen nepoctivým jednáním žalobkyně v rozporu s dobrými

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

mravy, obchodními zvyklostmi a standardem jednání soutěžitelů, ale neoprávněně poškodilo navrhovatele v jeho možnosti uplatnit se s užívaným označením na hudebním trhu. O tom ostatně svědčí i pokračující, žalovaným zhodnocené neetické jednání žalobkyně v r. 2015, kdy žalobkyně již po podání přihlášky ochranné známky v nedobré víře vystoupila proti navrhovateli s požadavky zabránit užívání označení „Sláger“ jako názvu hudebního pořadu. Soud přisvědčuje žalobkyni v tom, že žalovaným posuzované jednání žalobkyně vůči navrhovateli v r. 2015, s odstupem cca 4 let není důkazem o dotčení na právech navrhovatele právě k době podání přihlášky ochranné známky, nicméně v dané věci je ust. § 7 odst. 1 písm. k) uplatňováno nikoliv jako námitkový důvod k přihlášce ochranné známky, ale jako důvod pro prohlášení ochranné známky za neplatnou, kdy jsou zpětně posuzovány okolnosti podané přihlášky a uvedené jednání žalobkyně jen potvrzuje správný úsudek žalovaného ohledně účelu přihlášky, tj. získání nespravedlivé výhody žalobkyně a tedy způsobení újmy na straně navrhovatelů. Počinání žalobkyně vůči prvnímu navrhovateli v r. 2015 ostatně jen zpětně dotvrzuje, že žalobkyně ani neměla žádné důvody, které by její jednání ospravedlnily. V souvislosti se všemi okolnostmi provázejícími přihlášku napadeného označení soud považuje za podstatný způsob, jakým žalobkyně starší označení navrhovatelů přejala a jak jej využila proti navrhovateli, kterému svědčilo dřívější právo užívání. Žalobkyně nejenže získala monopolní právo užívání velmi podobného a zaměnitelného označení, ale zejména tím, že k němu podala přihlášku ochranné známky, využila následně i možnosti bránit navrhovateli etablovat se na trhu v České republice, případně na jiných trzích (viz přihláška ochranné známky žalobkyně i na Slovensku, rovněž prohlášena za neplatnou) právě pod tímto jeho starším užívaným označením se stejným či obdobným programem, z čehož vyplývá zcela zřejmé dotčení jeho práv.

51. K ospravedlnění jednání žalobkyně nemůže sloužit žalobkyní tvrzená skutečnost, že žalobkyně pod ochrannou známkou rozvinula své vysílání, docílila známosti a sledovanosti svého televizního kanálu a její ochranná známka se stala natolik silnou, že odlišuje jejího vlastníka od jiných osob. Pokud tomu tak je, pak nebylo důvodu, aby žalobkyně proti prvnímu navrhovateli výzvou z r. 2015 vystoupila. Uvedené tvrzení nadto jen dosvědčuje, jaké závažnosti a významu nabyla neospravedlnitelná výhoda, jíž žalobkyně získala. Ani poslední námitka žalobkyně tedy není důvodná.
52. Ze všech shora uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalovaná nepochybil ve skutkovém a právním posouzení věci, a proto Městský soud v Praze podle § 78 odst. 7 s.ř.s. podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.
53. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.
54. Výrok o nákladech řízení osoby zúčastněné nařízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s.ř.s., neboť soud osobě zúčastněné na řízení ničeho neuložil. Náklady řízení proto nemohl přiznat.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 9. dubna 2021

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.